Receptie Életem

ÉLETMÓDMAGAZIN

Recept-melléklettel

Fotó: Mohos Angéla

Szerelem és forradalom - Batthyányak ma

Hogyan lehetnénk boldogabbak?

Tordai Teri

Nem hagyom magam felidegesíteni

ISSN 2063-4013

9 772063 401001 01

A túlélő életreceptje

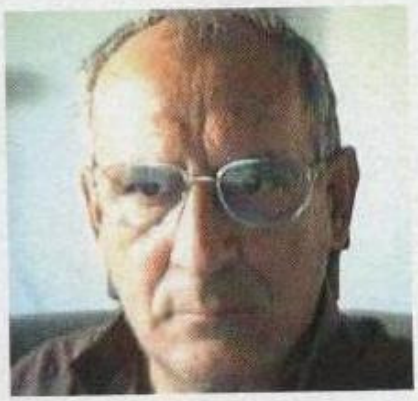

Magyarfalvi Imre örök túlélő, igazi ötletember. Akkor érzi igazán elemében magát, ha bajba kerül, és azonnali megoldást kell találnia a felmerülő problémákra. Az alkotás öröme élteti. Több mint tíz éve rákos lett – az életmentő műtét sztómaképzéssel járt –, azóta a sorstársaiért dolgozik lelkesen. Szívesen utazik, túrázik, és időnként tandemugrásokkal színesíti az életét. Ezúttal erről is mesél.

Koraszülöttként jöttem a világra, anyám szerint akkora voltam, mint egy kukoricacső. Már másnap gyorsan megkereszteltek – ha úgy hozná a sors, mégse pogányként temessenek el.

Bányászcsaládban nőttem fel. Talán éppen azért lettem bányász, mert a családom mindenáron távol akart tartani a bányától. Tizennégy évesen lakatosként kezdtem, egy évvel később egyszerre voltam ipari tanuló és esti gimnazista. A főiskolát már nappali tagozaton végeztem. Végigjártam a szamárlétrát, sok más feladatot megelőzően műszaki fejlesztőmérnökként dolgoztam legtovább a bányában.

A feleségemmel ugyanabból a faluból – Sárisápról – származunk, három gyermekünk született, ma már felnőttek, önállóak. A fiunk, Gábor kémikus, az ELTE-n tanít, ő a Diákolimpia magyar vezetője. Dóra lányunk Esztergomban angoltanár, a legfiatalabb, Éva pedig Budapesten reklámmenedzser. Öt unokánk van, a legnagyobb tizenkettő, a legkisebb pedig kettőéves.

Másfél millió lépés sztómával

A betegségem 2000-ben kezdődött, egy munkaegészségügyi vizsgálat alkalmával kiszűrtek. Azonban az orvosi kérdésekben való tájékozatlanságom miatt nem értettem meg a laborjelentésem, panaszom nem volt, nem foglalkoztam a dologgal. Két év múlva már vastagbéldaganattal műtöttek, sztómás lettem. Soha nem éreztem betegnek és kiszolgáltatottnak magam, a kórházba is viccelődve mentem.

Bekapcsolódtam a dorogi ILCO Klub munkájába, amelynek 2004-től elnöke vagyok. A mai napig szívesen látogatom a frissen operált sorstársaimat, ha hívnak és igénylik a segítségemet. Igyekszem a saját példámmal is tudatosítani bennük: sztómával is van élet!

De még milyen! Mindig szerettem túrázni, a mai napig fontos a kirándulás élménye. Először a fiam járta végig Rockenbauer Pál kék túráját, amely Másfél millió lépés Magyarországon címen vált ismertté és népszerűvé. Másodszor a gyerekeivel vágott neki a kilométereknek, én pedig szívesen „serpáskodtam" nekik. Ekkor

született meg bennem a Másfél millió lépés sztómával program ötlete. A teljes túrát négyen jártuk végig, 2011 áprilisától októberéig, kilenc részletben, hatvan nap alatt. Egy-egy alkalommal átlagosan 150 kilométert tettünk meg, a napi távok 18–30 kilométer között mozogtak, a szállások elhelyezkedésének függvényében. Utunk során több sorstársunk csatlakozott hozzánk, hosszabb-rövidebb távra.

Szeretek utazni, a világ számos helyén megfordultam, az élmények gyűjtésével sztómásként sem hagytam fel. A műtétet követően jártam például a Kanári-szigeteken, Tunéziában, Svájcban, Olaszországban, Párizsban és Prágában. A klubtagokkal is szívesen látogatjuk az ország vidékeit.

Mindig magasabbra

Mindig is izgatott a tandemugrás, hosszú ideje tervezgettem, hogy egyszer kipróbálom. 2007-ben egy hirdetésre lettem figyelmes: Esztergomba invitáltak páros ejtőernyős ugrásra. Ez egybeesett a vastagbélműtétem utáni túlélésem ötödik évfordulójával, és azt gondoltam, ennél vagányab-

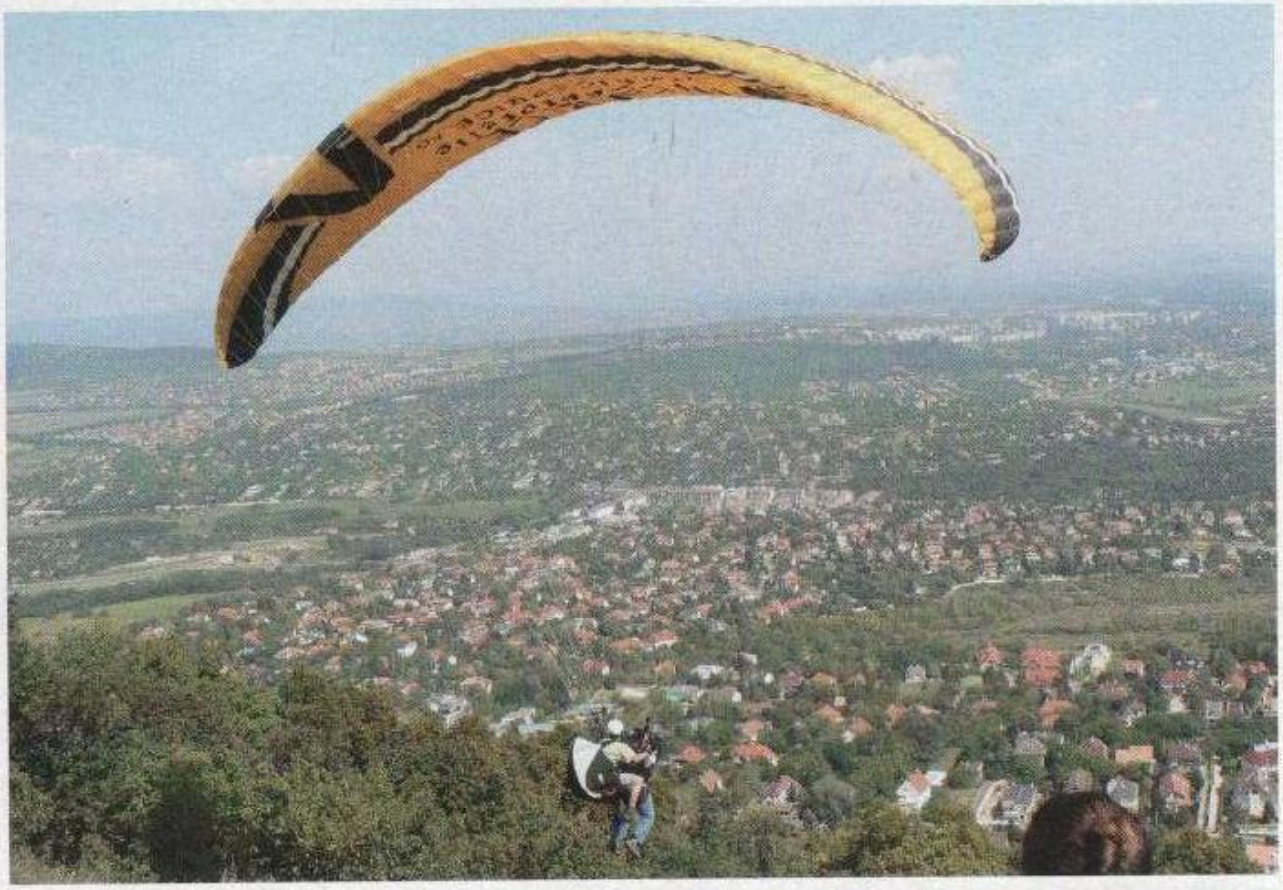

bul nem is ünnepelhetném meg a jubileumi „második születésnapomat". 2500 méteres magasságból ugrottunk, életre szóló élmény volt!

Tavaly, a túlélésem tizedik évfordulóján pedig már a lányaim ajándékoztak meg egy siklóernyős tandemugrással a Hármashatár-hegyről, ami még az előző ugrásnál is emlékezetesebbre sikerült. Az „újjászületésem" évfordulóit ünnepeltem, holott én soha nem haltam meg – lélekben sem adtam fel –, még csak azt sem gondolom, hogy a műtétet követően új időszámítás kezdődött az életemben.

Szeretek élni. A megoldandó feladatok hajtanak. Örök kíváncsi vagyok – afféle nyughatatlan lélek, akit a megismerés és a segítés vágya visz előre. Ha véletlenül elfogyna a világ összes feladata, én akkor is találnék magamnak újabbakat. Többet is, mint amennyit el tudnék végezni. Mert a munka, az értelmes tevékenység az én legfőbb receptem az életre. A megvalósult ötlet, az alkotás és annak eredménye jelent igazi boldogságot.

Ami az ételrecepteket illeti: főzni egyáltalán nem tudok, a konyhában a feleségem a főnök. Mindössze három dolog – a tea, a tojás és a pálinka – főzésében vagyok megbízható. Utóbbi jobb, mint a teám!

Sz. G.